contact tusschen de beide draadlooze stations onzer innigste innerlijkheid was thans volkomen tot stand gekomen.

Ik weet niet hoe ik de kracht en de vlugheid vond. Met één sprong had ik de onderste treden van de trap gegrepen. Ik heesch me op, klemde me met mijn voeten aan de stijlen vast, drukte er mijn lichaam vast tegen. Met twee, drie sneden van mijn zakmes kerfde ik den band weg die haar mond gesloten had gehouden, die in het vleesch van haar wangen gedrongen was en haar kaken gekneusd had. Haar tong was gezwollen, haar keel als verlamd, en ze kon geen geluid voortbrengen. Alleen bewoog ze zacht het hoofd heen en weer, als in hevige pijn.

„O, daar zal hij voor boeten," zei ik, trillend van woede; „de ellendeling! Daar zal hij voor boeten!"

Ik sneed de riemen door die haar enkels, haar middel en haar polsen aan het stugge ijzer bonden; ze glimlachte zwak, vaag en dankbaar toen ik mijn hand op haar brandend voorhoofd legde, maar het was haar nog onmogelijk een woord te spreken. Een zacht kreunen, een onsamenhangend geluid was al wat ze uiten kon, als hadden de doodsangst van het wachten en de lichamelijke pijn haar denkvermogen en haar spraak verlamd.

Nu sprong ik naar beneden, en langzaam, voorzichtig, met uitgestrekte handen, deed ik haar langs de ijzeren treden afglijden, tot ze zwaar in mijn armen viel. Ik legde haar zacht op den vloer, schoof mijn muts onder haar arme hoofd, dat gloeide, en met een dankbare zucht zag ze mij aan, terwijl haar hand naar de mijne tastte.

Hoe lang had ze daar gelegen? Twee, drie uren misschien. O — Hannock, de ellendeling, hoe zou ik het hem vergelden!

Zou er hier water zijn? Wanneer er ergens een buis liep, zou ik daarin een kleine opening kunnen boren . . .

Ik deed een paar passen in de richting van den muur, maar keerde onmiddellijk bij Mary terug, toen een angstig geluid, als tot waarschuwing, aan haar droge, gezwollen lippen ontsnapte. Ik hield mijn lantaarntje zoo dat ik haar oogen kon zien en volgde den blik ervan. Die was op de glinsterende koperen leuning gericht, waarin het flikkerende, dansende vlammetje weerkaatste. Ik begreep de uitdrukking van doodelijken schrik niet waarmee ze onafgewend naar de leuning staarde, en ik knielde bij haar neer, en vroeg: „wat is er — wat kan ik voor je doen?"

Langzaam nam ze het lantaarntje uit mijn hand en tikte er mee op den cementen vloer. Ik begreep haar onmiddellijk: ze tikte het attentie-sein waarmee de telegrafist aankondigt dat hij een bericht verzenden gaat. En aandachtig luisterend hoorde ik in Morseschrift:

„De — leuning — is — geladen!"

Ik nam de lantaarn en richtte ze op den glinsterenden stang, zag haar daarna weer aan. En opeens begreep ik — begreep ik den geheelen monsterachtigen, duivelschen toeleg. Snel greep ik een stalen stuk gereedschap uit mijn tasch en liet het zoodanig op de leuning vallen dat het tevens den muur raakte.

Er was een slag, een plotseling opspuitende vlam, en het razende sissen van een kortgesloten stroom, totdat het stuk metaal, gloeiend verhit en duizend kleuren uitsproeiend, op den vloer als iets levends te kronkelen lag.

Dat was het gevaar waaraan ik zoo dicht langs gegaan was, en waarvoor Mary's draadlooze stroom van wil en gedachten mij gewaarschuwd had! Ik staarde naar de blazende slang, die nog haar vonken spattende tong naar mij rekte, en ik voelde dat mijn bezweet gelaat aschgrauw werd.

Maar nu keerde ook het besef tot me terug van de gevaren die ons nog wachten konden. Het gewelf rondzoekend vond ik het schakelbord, drukte den hefboom neer en sloot den stroom. En terwijl ik dit deed, uitte ik een kreet van vreugde, want juist naast het schakelbord liep een looden waterpijp!

In een oogwenk had ik een klein boorgat gemaakt, en in een loodlepel die zich tusschen mijn gereedschap bevond ving ik het dunne, spuitende straaltje water op. Het was verwonderlijk hoe goed het drinken Mary deed. Het gaf haar nieuwe kracht, en weldra kon ze ook enkele woorden spreken.

„Wanneer je nu loopen kunt, moeten we hier vandaan, zoo spoedig mogelijk!"

Ze knikte, en ik hielp haar opstaan. Ze leunde zwaar op mijn arm, maar ik was toch verbaasd zoo snel haar oude wilskracht weer terugkwam.

„Ja, we moeten weg," zei ze. En na enkele stappen gedaan te hebben, voegde ze er aan toe: „misschien had je den stroom niet moeten afsluiten . . . ."

„Waarom?" vroeg ik.

„Hannock heeft ongetwijfeld contrôle daarop . . ."

„Bedoel je dat hij dus onze vlucht ontdekt kan hebben?" — Ze knikte.

„Des te beter," zei ik vastberaden. „Dan zullen we het uitvechten!"

We gingen door de beide pantserdeuren terug naar de plek waar ik me in het keldergewelf had laten afzakken; onze terugtocht was niet afgesneden, en dit kwam me bijna verdacht voor. Het was me of er een nieuw gevaar loerde, of een andere valstrik ons wachtte. Maar alles bleef stil en rustig; Hannock was blijkbaar zoo zeker geweest van 't gelukken van zijn list, dat hij geen extra maatregelen genomen had.

Met inspanning van al mijn krachten tilde ik Mary op mijn schouder, tot ze den rand van het kolengat met haar handen grijpen kon. Ik duwde haar zoo ver ik kon naar boven; ze hielp dapper mee en schoof het zware ijzeren deksel opzij met een flinkheid die me verbaasde. Op haar knieën kwam ze op het natte plaveisel te liggen, stond toen vlug op en zag om zich heen.

„Loop de straat uit," riep ik naar boven, „ik volg je!" En op hetzelfde oogenblik schokte met een schrik de gedachte door me heen dat ik het eerst naar buiten had moeten gaan om uit te kijken, haar daarna omhoog had moeten trekken, al begreep ik wel dat dit veel moeilijker geweest zou zijn. In mijn angstige haast greep ik tweemaal mis, gleden mijn handen uit op het gladde ijzer; ik hoorde Mary's voetstappen verklinken op het asfalt boven me. Maar met een laatsten ruk heesch ik me naar buiten, keek in de richting die ze gegaan was. Haar silhouet teekende zich honderd pas verder tegen een verlicht winkelraam af; ik snelde haar na....

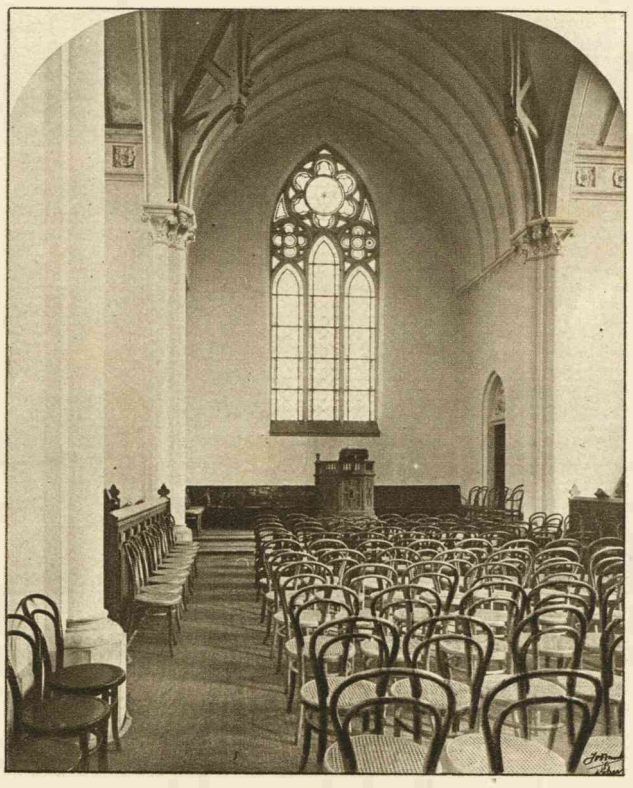
En op hetzelfde oogenblik schoot een geweldig groote toer-automobiel als een roofdier op Mary af; twee mannen sprongen er uit: Hannock en Morlay. Een doordringende gil — en eer nog de machine geheel stilgestaan scheen te hebben, hadden de beide ellendelingen Mary erin gesleept, en raasde het benzinemonster gonzend de straat uit.

In enkele seconden had dit tooneel zich afgespeeld; door de leege, donkere straat donderde het revolverschot dat een toegesnelde politiepatrouille den automobiel tevergeefs nazond.

(Wordt vervolgd)

VERANDERINGEN AAN HET GEVERS-DEYNOOTPLEIN TE SCHEVENINGEN.
Gezicht op de gebouwen aan het Gevers-Deynootplein te Scheveningen, die binnenkort zullen worden afgebroken. 1. Het politieposthuis, waarvoor reeds een ander in de plaats is gezet (1a). 2. Het café-restaurant „de Burcht", dat voor afbraak onder den hamer komen zal. 3. De „oude" Badkapel, die geheel verscholen lag achter de omringende gebouwen en slechts door een smallen doorgang te bereiken was. Ter vervanging van deze kapel, die een der bezienswaardigheden was van de badplaats Scheveningen, wordt thans een nieuw bedehuis gebouwd.

Een intérieur-opname van de „oude" of bestaande Badkapel te Scheveningen.

EEN ZIJAANZICHT VAN DE OUDE BADKAPEL. (*foto's J. v. d. Markt*).